

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

33. De conuersione Mariae Magdalenæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

ITA

us. Primus
bis. Tertius
us designat
ur consensu
Secundus
pravo foras
um quasi se
ordine pec
o alios cor
resuscitat
redemunt ad
per gratiam
ificati sunt

i dilecti fi
motus, en
amas quan
o mortali
ut me
ctu

DE

DE CONVER-
SIONE IMAGDA-
LENÆ.

MEDITATIO XXXIII.
EVANGELIUM.

Rogabat quidam de Phari- *Luc. 7.*
sæis Iesum, ut man-
lucaret cum illo. Et in-
gressus domum Phari-
sæi discubuit. Et ecce
mulier, quæ erat in ciuitate pecca-
trix, ut cognouit, quod accubisset
in domo Pharisæi, attulit alabastrum
unguenti, & stans retro secus pedes
eius, lacrymis cepit rigare pedes e-
ius, & capillis capitis sui tergebat, &
osculabatur pedes eius, & unguento
ungebat. Videns autem Pharisæus
qui vocauerat eum, ait intra se di-
cens. Hic si esset Propheta, sciret
utique, quæ, & qualis est mulier,
quæ tangit eum, quia peccatrix est.

Et.

Et respondens Iesus dixit ad illum: Simon habeo tibi aliquid dicere. At ille ait. Magister dic. Duo debitores erant cuidam feneratori. vnus debebat denarios quingentos, & alius quinquaginta. Non habentibus illis vnde redderent, donauit vtrisque. Quis ergo eum plus diligit? Respondens Simon dixit. Aestimo quia is, cui plus donauit. At ille dixit ei. Rectè iudicasti. Et conuersus ad mulierem, dixit Simoni: vides hanc mulierem? Intraui in domum tuam, aquam pedibus meis nō dedisti: hæc autem lacrymis rigauit pedes meos, & capillis suis terfit; Osculum mihi non dedisti: hæc autem ex quo intrauit, non cessauit osculari pedes meos. Oleo caput meum non vnxi; hæc autem vnguento vnxit pedes meos. Propter quod dico tibi. Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Cui autem minus dimittitur, minus diligit. Dixit autem ad illam. Remittuntur tibi peccata. Et exierunt qui simul accumbebant, dicere intra se. Quis est hic, qui etiam peccata

CH
ta dimi
Fides tu

M
tam He
appreh
rans, n
ret ad

1. IN
te

2. P
& po
meun
stinu

3.
stus,
mii

pecc
taris
luci

4.

ta dimittit? Dixit autem ad mulierē:
Fides tua te saluā fecit: vade in pace.

FIGURA.

MVLIER Sunamitis mortuo 4. Reg. 4.
suo filio, abijt quæsitum Prophe-
tam Helizæum, & prostrata ante illū,
apprehendit pedes eius amarissimè plo-
rans, nec dimittere voluit, nisi secum i-
ret ad resuscitandum filium.

PROPHETIAE.

1. **I**N caritate perpetua dilexi te, ideo attraxi Jerem. 31.
te miserans.
2. Postquam conuertisti me, egi pœnientiā, Ibid.
& postquam ostendisti mihi, percussi femur
meum, confusus sum & erubui, quoniam su-
stinni opprobrium adolescentie mee.
3. Meduata est in spiritu suo per diem & Esa. 27.
stus, idcirco super hoc dimittetur iniquitas do-
mini Iacob: & iste omnis fructus, vt auferatur
peccatum eius, cum posuerit omnes lapides al-
taris, sicut lapides cineris allisos, non stabunt
luci & delubra.
4. Dilexisti iustitiam & odisti iniquita- Psal. 44.
sem;

tem: propterea vnxit te Deus, Deus tuus oleo
letitiæ.

Psal. 121. 5. *Qui seminant in lachrymis in exultatio
ne metent.*

CONSIDERATIONES.

Punct. 1.

INter opera Dei quæ homines maxi-
mè admirantur, illud non minimum
est, quod tam benignum & suauem se
declaret ergà peccatores, contra verò
ergà iustos & amicos suos seuerum &
austero. Nam bonum Apostolum
Petrum, singularem Domini amato-
rem, cum aliquando naturali motus
misericordia eum rogasset, ne patere-
tur se occidi, appellauit Sathanam, &
durè ei respondit. Sceleratum verò lu-
dam, cum sacrilego illo osculo ab eo
impiè proderetur, magna benignitate
vocauit amicum. Similiter considera,

Matt. 16.

Cant. 5.

qua seueritate exceperit sponsam suam
tanto amore erga ipsum flagrantem,
cùm ad verba illa, *Aperi mihi soror, mea
sponsa*, non statim aperuisset ostium, ab-
fcessit enim, & ita se abscondit, vt ma-
gna sollicitudine & labore postea eum
quærere debuerit in plateis, & à custo-
dibus ciuitatis verbera & vulnera mul-
ta accipere. Seueritas quoque in iu-
stos,

stos, apparet in illis Prophetæ verbis.
Cum auerterit, inquit, se iustus à iustitia *Ezech. 18.*

sua, & fecerit iniquitatem, morietur in eis.
 Et paulò ante dixerat. *Omnes iustitie eius*
quas fecerat non recordabuntur. De pecca-
 toribus verò vide quàm benignè & hu-
 maniter loquatur: dicens. Si impius
 pœnitentiam egerit de omnibus pec-
 catis suis, & præcepta mea custodie-
 rit, feceritque quicquid iustum & con-
 ueniens est, viuet, & non morietur,
 nec omnium iniquitatum eius quæ
 fecit, amplius recordabor. Videmus *Num. 12.*

quoque quomodo tractauerit Ma-
 riam sororem Moysis tanti amici sui:
 quæ quoniam semel muliebri leuita-
 te obmurmurarat fratri, à capite ad
 calcem operata est lepra, & septem die-
 bus à populo separata. Nunc verò
 hæc Magdalena peccatis onusta, quæ
 toti ciuitati erat offendiculo & lu-
 dibrio, tam benignè à DOMINO *Exod. 4.*
 recipitur, tanto studio defenditur, &
 tanto verborum præconio honoratur,
 Quid verò id sibi vult ô Clementissi-
 me DOMINE? Moyses seruus tuus
 ferebat in manu virgam, qua in popu-
 lo suo res admirandas efficiebat, at
 contra Pharaonem regnumque eius
 vertebatur in serpentem venenatum.

Tu

Tu cōtra in peccatores vteris virga flexibili & delectabili, erga iustos vero & amicos tuos videris conuerti in terribilem serpentem. O iudicia Dei incomprehensibilia, quàm sapienter nouit cum hominibus agere secundum cuiusque necessitatem, maiusque commodum iustos timore, à lapsu arcendo, ne in superbiam elati corruant, peccatores autem spe veniæ erigendo, ne desperent, sed potius hac benevolentia ad amorem diuinæ Maiestatis prouocentur.

2. QVODAM ergo die quidam de Pharisæis rogabat IESVM vt secum manducaret. Considera, bonum IESVM ex summa benignitate, & continuo zelo animas iuuandi, nunc manducasse cum publicanis & peccatoribus, vt eos induceret ad pœnitentiam: nunc cum suis amicis & familiaribus, ad conseruandum, augendumq; in eis amorem & deuotionem. Aliàs etiam cum cognatis & pauperibus parentibus, vt eis prodesset, & inopiæ eorum subueniret. Nonnunquam cum Pharisæis, ad corrigendam reprimendamque eorum superbiam, vt nunc cum hoc fecit. Solebat quoque pauper IESVS, vt bonis huius mundi destitutus, humili-

ter

ter & cum gratiarum actione acquiescere eorum voluntati qui eum inuitabant. Felix hospes, qui ditare consuevit hospitium, quodcumque ingressus fuerit: scriptum enim est, omnia bona pariter venire cum illo. Felix conuiuium, in quo reperitur Christus, quia solet inuitatoribus suis impartiri cibos *Sap. 7.* vitæ & æternæ salutis. Sed quid mirum, Christum rogatum adire conuiuia? cum tanta sit eius bonitas, ut ipse desideret, & roget se inuitari, *Ego sto, inquit, ad ostium, & pulso, si quis aperuerit mihi, intrabo ad illum, & cœnabo cum illo.* *Apoc. 3.* Imò aliquando non rogatus inuitauit seipsum, uti fecit bono Zachæo, nec aliam ob rem, quam ad conuertendos & lucrandos peccatores. Vide quàm cupidus erat nostræ salutis IESVS: licet enim obmurmurarent de eo Pharisei, quod manducaret cum peccatoribus, & ab alijs æmulis obseruaretur adstruendam ei calumniam, nunc tamen ab illis inuitatus, subito acquiescit, domum ingreditur, & mensæ accumbit iuxta suos calumniatores, tantum ut hanc peccatricem conuerteret & lucrifaceret. *Luc. 19.*

3. IESV discumbente, ecce mulier quæ

erat in ciuitate peccatrix, vt cognouit quod
 accubisset in domo Pharisæi attulit alaba-
 strum unguenti. Verisimile est Magda-
 lenam partim prædicatione, cui forte
 aliquando interfuerit, partim inculpa-
 tæ vitæ exemplo, miraculorumque fa-
 ma cōmotam, vt intellexit cum in do-
 mo Pharisæi versari, in intimo cordis
 dolore de peccatis tactam, diuini que
 amoris igne accensam confestim sta-
 tuisse de eo adeundo. Verum vnde ta-
 tum lumen, tamque ardens adeundi
 Christi desiderium oriri potuit menti
 tam obscuratæ, tamque frigido pectori,
 nisi ab ipso Christo, vera luce, relucen-
 te in tenebris? qui vno tantum suæ lu-
 cis radio immisso in cor Magdalene,
 prorsus effecit, vt suas sordes, sui que
 status turpitudinem agnosceret. Vnde
 illa stimulata, tum dolore, tum amore
 attracta, erigens se ex templo cucurrit
 ad misericordiæ fontem sui lauandi
 & mundandi causa. Et cucurrit qui-
 dem ipso meridie, alterius vel tempo-
 ris vel consilij impatiens, ita enim do-
 loris vehementia mentem eius occupa-
 rat, vt non aliud quam de magnitudine
 sui lapsus cogitare posset. Vadit igitur,
 & irruit, nullo habito ad conuius re-
 spectu in domum, vt quærat Christum.

At

At quid facis mulier, quo vadis? non iam vel locus, vel tempus est agendi, quod tu cogitas; ad hoc tuum negotium quærenda non sunt testimonia vel loca publica; satius esset expectare, donec se Christus in locum aliquem priuatum recepisset, & non ita praposterè seipsam pudefacere in illius Pharisæi, murmuratoris, aliorumque honoratorum virorum, qui conuiuio intererant, præsentia: qui, vbi viderint, quid rerum agas, arbitrabuntur te stultam, & efficient, vt toti ciuitati fias fabula. O Sancta Magdalena stultitia, ô prudentia stulta & mundo reproba, qui parum de rebus diuinis intelligit. Tunc verè Magdalena erat stulta, quando suæ carnis seruebat desiderijs, at in hoc facto, non iam mulierem, sed hominem sapientem & masculum se demonstrauit. Labi & peccare, magna stultitia, & res pudore digna est, sed à peccato resurgere, & pœnitentiam agere magna virtus & sapientia est. Non pudet ergo Magdalenam, quia tanto pudore peccatoru suffundebatur intus, vt nihil amplius arbitraretur pudore dignum foris. vnde ingressa in locum, vbi Christus discumbebat, in conuiuarum præsentia,

Cc 2 inter

interq; fercula cepit offerre illi lachrymas, mæstisq; gemitibus & suspirijs omnes contristat, & iucunda eorum interrumpit colloquia. Importunus certe fuit hic Magdalene aduentus, non Christo, sed alijs conuiuis: ferebat enim illa secum in vase sui cordis, odoriferum unguentum acceptum & gratum Domino, humilitatis & contritionis, de quo Scriptum est. *Côr contritum & humiliatum DEVS non despicies.*

Psal. 50.

4. CONSIDERA profundam huius peccatrici humilitatem: nam summo criminum suorum, quæ videbat esse abominanda, pudore affecta, non audebat in conspectum illius se dare, cuius mundissimi oculi in iniquitatem respicere non possunt: sed retro se ad pedes eius abiecit. Non verebatur illos circumstantes, nisi solum Christum, & ideo in præsentia quidem omnium ingreditur, sed post solos Christi humeros se abdit. Voluit quoque stare retro, in loco, ubi per peccata sua erat collocata; nam Dominus velut mundos corde vult versari in conspectu suo, ita peccatores vult remanere à tergo. Accessit deinde retro, ut peccata sua humeris Christi imponeret: ille enim per

Psal. 128.

Prophetam dixit, *Supra dorsum meum fac*

bricau
quitate
ptum
& do
retro a
tis illi
postq
solitu
valles
& fere
bus en
eam c
recur
vocib
repor
s. M
secus
lachr
cuis
gidif
diuin
& li
rum
lam
Chr
cam
verb
tur
SV.
gult

briauerunt peccatores, prolongauerunt ini- Esa. 53.
quitatem suam. Et certe ille est, vti scri- Luc. 15.
ptum est, qui vere languores nostros tulit, Matt. 13.
& dolores nostros ipse portauit. Denique
 retro adiit Christum instar inobedi-
 tis illius ouiculæ, quæ deserto grege
 postquam errabunda annis multis per
 solitudines, & incultas huius mundi
 valles aberrauit, tandem lacera, sordida,
 & ferarum infernalium crebris morfi-
 bus cruentata, audita pastoris sui, qui
 eam quærebat, voce, dolenter ad eum
 recurrit, & abiecta ad eius pedes mæstis
 vocibus rogat, vt in humeros receptam
 reportare velit in vetus ouile.

5. MAGDALENA stans retro
 secus pedes Christi cœpit amarissime
 lachrymari. nec mirum. pectus enim
 eius consuetudine peccandi instar fri-
 gidissimæ glaciei obriguerat, & ideo
 diuino admotum igni mox solutum
 & liquefactum est in aquas lachryma-
 rum. Verum quibus verbis putamus il-
 lam vsam, qua petitione in illo ad
 Christum accessu. Certè non legimus
 eam locutam, vel vnum protulisse
 verbulum: multum autem loqueba-
 tur corde in auribus clementissimi I E-
 SV. Doloris vehementia, crebrique sin-
 gultus non permittebant, vt vel vnum

606 MEDITAT. DE VITA

verbum exprimeret, sed lachrymæ illæ, illa suspiria & gemitus, & supra omnia contritio illius cordis humiliati, tantæ erant voces, tantique clamores, ut non solum ad cælum pertingerent, sed cor etiam ipsius Dei penetrarent. Considera igitur, quomodo hæc peccatrix ad pedes Christi ploret, quomodo eos irriget & lauet lachrymis, quomodo capillis capitis sui tergat, & pretiosis unguentis suis inungat, quam vehementi & intimo affectu, dolore amoreque mixto sæpius osculetur, constringat, & lachrymosis oculis suis applicet? Reputabat quidem illa se tactu sacrorum pedum indignissimam, sed ab amore, qui modum nescit, expugnata, non potuit se abstinere à contactu. O quanto libentius proprio suo sanguine illos unxisset & lauisset, si digna fuisset illum profunderè ob amorem illius, à quo tantam consolationem recipiebat. Vnde quamuis minimè loqueretur, tamen ita videbatur loqui voluisse. Domine mihi hæc vita non erit mihi amplius grata & cara, nisi quatenus me facit venire ad te, à quo tanto beneficio sum affecta; ut sic amando te, & tui amore ardendo, mihi deficere incipiam, & tan-

dem

dem in tui amoris abyſſo planè immo-
riar.

6. CONSIDERA ex altera parte, quid egerit Dominus. Vide quanta benevolentia eam ſuſcipiat, qua attentione & voluptate eam intueatur, & quàm patienter toleret omnia, quæcunque illa facit. Oblivifcitur etiã quodammodo cibi, atque ſi alium cibum longe gratiorem hæc illi attuliſſet, & ſimul cum eo à manducatione abſtinent omnes conuiuæ, hæc nouitate prorfus attoniti. Cæterum quos motus, quæ ſenſa animi, quæ ſingularia dona putamus Chriſtum communicaffe Magdalenæ, dum illa pietatis officia exerceret ad pedes illius, qui tunc temporis intus in corde eius operabatur. Venit illa quidem ad IESVM, ſed ab illo longè fortius attracta fuerat; ungebatur quidem pedes eius unguento, ſed contra hic ungebatur animam eius Spiritu Sancto; illa lauabat pedes eius lachrymis, ſed hic ſanguine ſuo eam lauabat à peccatis; illa tergebatur pedes ornatis capillis, ſed hic ornabatur animam eius cæleſtibus donis & virtutibus; illa denique ingenti amoris affectu illum oſculabatur; hic verò dabatur ei oſculum pacis, quod exuperat omnem ſenſum,

*Phil. vii.
Pſal. 84.*

CC 4.

Vide

Vide nunc, quomodo misericordia & veritas obuiauerint sibi, iustitiaque & pax se mutuo osculatae sint. Venit Magdalena humili sua poenitentia afferens veritatem & iustitiam: Christus verò ei obuiat afferens misericordiam & pacem. Filius Virginis immundae peccatricis manibus tangitur; sed dum haec mundissimos eius pedes rigat lacrymis, vngueto perfundit, & omnibus caritatis officijs illum honorat; ille contra pro peccatorum eius magnitudine, multitudinem misericordiarum suarum in illam copiosè effundit vt *vbi abundauit delictum, superabundet gratia*; Laetantur angeli supra peccatrice poenitentiam agente, & tota caelestis Hierusalem pretiosi illius vnguenti odore repletur.

Rom. 5.
Luc. 15.

7. PHARISAEVS, qui CHRISTVM inuitarat, videns rem à muliere gestam, zelo indiscreto plenus, vtpotè qui legi tantum timoris, non amoris & misericordiae operam dederat, non solum non commotus est, aut humilitate huius peccatricis, aut benignitate Saluatoris, sed vtraque fuit scandalizatus, murmurans intra se; & condemnans quidam mulierem velut peccatricem & temerariam, Christum verò cen-

rō censens ne quidem prophetam esse
 vel sanctum, vt qui tangentem se non
 agnosceret. O stulte & cæce Pharisæe,
 qui eum quem paulo ante cōfiteba-
 ris esse Prophetam, eo quod tui miser-
 tus esset, teque à lepra mundasset; nunc
 cum miseretur huius miseræ peccatri-
 cis, eamque conatur mundare à lepra
 spiritali, diffiteris esse Prophetam.
 Optimè norat IESVS illam fuisse pec-
 catricem, sed idcirco venerat, & de cæ-
 lo descenderat, non vt vocaret iustos,

Luc. 5.

quemadmodum ipse loquitur, sed pec-
 catores ad pœnitentiam, non itaque
 horret, non grauitè fert tangi à pecca-
 toribus is, qui pro salute peccatorum
 voluit fieri homo, & pro illis vitā pro-
 fundere. Inuide Pharisæe, qui mole-
 stè fers idem beneficium in alterum
 conferri, quod tibi à Domino præsti-
 tum est. Inuitasti IESVM, non ad
 eum honorandum, sed contemnen-
 dum; inuitasti eum, vt pasceres, sed
 nescis quo cibo ille maximè pascatur.
 Cibus eius non est, iustitiæ seueritas,
 sed commiseratio & caritas erga pec-
 catores. Quid enim, quæso, fecisset hic
 Pharisæus, si mulier hæc se peruoluif-
 set ad eius pedes? certum est, aliud di-
 cturum non fuisse, quam quod nomine

Ce 5

eius-

610 MEDITAT. DE VITA

Esa. 65.

ciusmodi hominum dixit Propheta. *Recede à me, non appropinques mihi, quia immunda es.* Magdalena quidem immunda appropinquauit Christo, sed recessit munda: appropinquauit infirma, sed recessit sana: appropinquauit peccatrix, sed recessit iustificata.

8. CAETERVM considera hic, quomodo IESVS diuino spiritu cognoscens Pharisei peruersas, cogitationes, vt animæ quoque hospitis sui remediū salutis afferret, magna beneuolentiæ significatione ad eum conuersus, narratione elegantis & mysticæ parabolæ de duobus debitoribus, & mulieris famam defenderit, & illum errore mentis liberarit. Vbi primo expende, quàm sapienter Dominus superbiam Pharisei fregerit, efficiendo vt sententiam contra seipsum proferret, confitereturque se minùs in caritate esse perfectum; ac proinde Deum ab illa fœmina impensius quàm à se amari. Deinde considera magnam eius bonitatem: duplicem enim iniuriam fecit Phariseus: alteram CHRISTO, quod iudicauit eum non esse Prophetam; alteram mulieri, quod uocauit peccatricem. CHRISTVS non laborat de sua iniuria amolenda; tantum

tum suscepit patrocinium famæ mulieris. Non erat satis tibi, bone IESU, tanta benignitate mulierem recepisse, eiusque errata omnia condonasse, sed voluisti quoque eius esse contra calumniatores patronus & aduocatus. Heu Domine mi, cum flagellare, illuderere, crucifigerere, à vertice ad plantam pedis conuulnerarere, nunquam legeris vel vnum verbulum dixisse in tortores: & nunc quando vna de tuis iniuria afficitur, tam vehementer commoueris: cuius alià causa non est, nisi immensus tuus erga nos amor, qui facit, vt contumeliæ & crucis sacro vestro corpori illatæ tibi viderentur leues; iniuriæ verò quantumuis exiguæ tuis electis illatæ tibi fuerint graues & intolerabiles: idque indicare voluisti illis Prophetæ verbis. *Qui tangit vos, tangit pupillam oculi Zach. 2. mei.*

9. CVM Pharisæus sententiam suam dixisset, conuersus ad mulierem DOMINVS ille, qui libenter beneuolam faciem suam conuertit in amantes se, & per pœnitentiam ad ipsum redeunt, dixit Simoni, *Vides hanc mulierem?* quasi diceret, tu non nosti

Cc 6 que-

quænam illa sit, tu consideras tantum
 externa, ego autem inspicio eius cor.
 Falleris Simon, non est hæc mulier,
 qualem tu putas, non enim peccatrix
 est, sed iusta est, imò iustior, & laude di-
 gnior, quàm tu. *Intraui in domum tuam, &*
illa venit me quæsitum in domo aliena:
aquam pedibus meis non dedisti, quæ tam
facile potest haberi, hæc autem lachrymis
tanto dolore ex corde suo expressis riga-
uit pedes meos. Osculum mihi non dedisti, nec
oleo caput meum unxisti, nec alia officia,
quæ beneuolentiæ ergo hospitibus de-
ferri solent, exhibuisti: hæc autem non ces-
sauit osculari, & ungere pedes meos, pluris
faciens pedes meos, quàm tu feceris ca-
put. Vbi considera quàm grata fuerint
Domino hæc opera: nam non solum
laudat generatim opera caritatis Mag-
dalenæ, sed sigillatim singula ponderat,
& omnes circumstantias eorum exag-
gerat, cuique suam tribuens laudem.
Vbi etiam animaduertis, quam grata
sint Domino opera pœnitentium, et-
iam si illa faciant ad satisfaciendum pro
suis peccatis. Imò tanta est huius libera-
lissimi Domini bonitas, vt non solum
eius quod facere obligamur, sed et-
iam quod pro expiandis peccatis pa-
tienter toleramus, se faciat debitorem,
 obli-

obligando se ad reddendum cuique o-
peri certum præmium.

10. DIXIT deinde IESVS ad mu-
lierem . *Remittuntur tibi peccata* . O ver-
bum dulce , ô felix nuntius . Quis mihi,
bone IESV , dabit ex ore tuo benedi-
cto tam optatum audire verbum ? Ha-
beant sua regna Reges , habeant suas di-
tiones Principes , ego tatum ex ore tuo
audiam . Remissa sunt tibi peccata tua .
Hæ sint meæ opes , hæc regna & Prin-
cipatus : non enim aliud est peccatorum
remissio , quàm diuinæ gratiæ consecutio,
esse filium Dei , & cælestis regni hæ-
redem . O felices lachrymæ , quæ tantum
donum obtinere meruistis . O quàm li-
benter Magdalena audiit hoc verbum
tanto amore ex ore Domini sui profe-
ctum . Quoniam verò Dominus paulò
post subiunxit . *Fides tuate saluum fecit ,
vade in pace* , cogita quantam pacem &
tranquillitatem animi tunc senserit ,
quomodo omnis dolor & perturbatio
mox abscesserit . Non secus cor eius pa-
cificabatur & mens tranquillabatur ,
quàm post cælum ventorum turbine
agitatum , nubibusque atris coopertum
& pluuium , subito mutatur tempus , le-
niorque ventus aspirat , cessat imber ,
disparent nubes , & aère serenato sol ra-

dijis suis iucundius illustrat orbem
quàm prius. Sic enim, (nam verbum
Dei ob infinitam suam vim efficit in
animis, quod significat) simulatque
dixit illi, *vade in pace*, Magdalena tota
serenata est; sentiesque ob hoc sponsi
sui verbum insolita quadam dulcedi-
ne animam suam colliquescere, tan-
tam consolationem non sustinens, cō-
festim surrexit, & se è conspectu Chri-
sti proripuit.

Prou. vlt. 11. O mulier prudens, ô mulier verè
fortis, de qua scriptum in Prouerbis,
Mat. 13. quod primo considerarit agrum, dein-
de emerit. Quis verò est ager ille, nisi
is, in quo prudens mercator inuenit
thesaurum absconditum, & vt emere
illum posset, vniuersa quæ habuit, ven-
didit. CHRISTVS IESVS erat
hic viuus ager; in quo omnes sapien-
tiæ diuinæ thesauri sunt reconditi.
Hunc agrum considerauit & emit pru-
dens Magdalena, quando agnita suo-
rum criminum grauitate, considerans
quàm bonus, suauis & misericors esset
Dominus, decreuit renuntiare mundo,
omnibusque eius pompis & delitijs, &
abijcere se ad CHRISTI vestigia. Verum
quid dico Magdalenam emisse, imò vi-
occupauit agrum illum, cum scriptum
sit,

fit, Regnum cælorum vim pati, & capi *Matt. 11.*
 à violentis. Nā actus ille generosus hu-
 ius mulieris, illa perfecta sui abnegatio
 omniumq; rerum, illa caritatis officia,
 illi amabiles cordis affectus, in eum mo-
 dū ligarunt manus, & rapuerunt Chri-
 sti pectus, vt quodammodo fuerit coa-
 ctus illi omnia condonare, & præter ex-
 imiū gratiæ donū seipsum totū illi do-
 nare. Vnde liquet, quā magnum the-
 saurum inuenerit Magdalena, cum in-
 uenit Christum, & quam diues domū
 redierit, quia redijt cū Christo. *Psal. 125.*
 Iuit quidem, vt loquitur Propheta, flens & mit-
 tens semina sua cum lachrymis, redi-
 bat autem cum lætitia & exultatione,
 magnos manipulos ex humili pœnitē-
 tia reportans.

12. O anima mea, cum non minūsis
 peccatrix & inops, imò forte plus,
 quā mulier ista, vade & tu ad con-
 uuium hoc, quandoquidem ab eo
 nō sunt exclusi peccatores, si fortè pos-
 sis cum Magdalena aliquam gratiam &
 indulgentiam referre. Considera igitur
 in hoc conuiuio tria conuiuia, in
 quorum quolibet poteris pasci & gau-
 dere, si attentè illa perpendas. In primo
 Phariseus inuitat Christum eique
 mensam apponit. Vbi discere potes,
 qm

qua ratione tu quoque illum inuitare debeas, tum in teipso, pascendo cum sanctis cogitationibus & desiderijs, tū in membris suis, subueniendo proximis in eorum inopia & ærumnis. In altero Magdalena inuitat CHRISTVM porrigendo illi in cibum, cor suum cōtritione & dolore peccatorum conditum, & diuini amoris igne assatum, vt tu quoque discas similiter preparare cor tuum, vt possit esse cibus CHRISTI, quemadmodum ipse vult, & postulat illis verbis, *Fili præbe mihi cor tuum.* In tertio conuiuio CHRISTVS ipse inuitat Magdalenam, in quo dum illi dedit panem suæ gratiæ & remissionis peccatorum, degustandam præbuit ineffabilem suam dulcedinem & suauitatem; qua capta desipere ei cepit mundus cum omnibus suis illecebris; vt tu quoque diuini huius cibi desiderio tenearis, & assiduè eum postules à Christo. Sed heu misera anima mea, quoties dulcis IESVS te ad conuiuium suum inuitauit, quoties mensam multis & pretiosissimis ferculis instructam tibi apposuit; & tamen semper manes famelica, & arida omni deuotionis humore destituta. Magdalena post multas lachrymas, & intimū cordis

Pro. 25.

CHRISTI. PARS I. 67

dis dolorem, obtinuit gratiam consolationis & pacis, sed tu, cum non possis vel vnam horam veræ deuotioni impendere, vel vnam lachrymulam obduritiem cordis effundere, quid mirum, si huius sacri cibi nullum sentias gustum, vel percipias fructum? Vade saltē, & adiuncta huic peccatrici intradomum Pharisei, abijce te ad Saluatoris pedes, & si ille non dignabitur tibi, vt indignæ & immundæ porrigere suos pedes, obsecra illum, virge, & lachrymabili gemitu coge, vt postulata concedat: benignus enim est, & gaudet, si importunitate precum à nobis vincatur; Et si aliquando videretur tibi oculos à te auertere, aures claudere, & faciem obtegere, tu nihilominus ne cessa, sed dic vna cum Propheta. *Vsquequo clamabo Domine, & non exaudies? quousque auertes à me faciem tuam?* *Psalm. 21. 12. 50. 16. 24. 140.*
 Redde mihi, bone IESV, lætitiã præsentia tuæ, inclina aures tuas, & exaudi orationem meam, respice in me, & miserere mei quia pauper sum & mendicus, & anima mea aruit, tanquam terra sine aqua, quæ nullum humorem habet.

COL.

618 MEDITAT. DE VITA
COLLOQVIUM.

ORABIS CHRISTVM Do-
minum, refugium peccatorum, &
spem pœnitentium, vt sicut Magdale-
næ lachrymis rigenti eius pedes, & ex-
osculanti sinum misericordiæ aperuit,
& veniam peccatorum concessit; tibi
quoque impertiat gratiam, vt patienti-
am agens de vita malè hactenus acta
intimæ compunctionis lachrymis sup-
plex eius pedes irriges, humilisquæ ac
deuotæ orationis labris deosculeris, vt
cum Magdalena vocem illam elemen-
tiæ plenâ, Remittuntur tibi peccata tua,
vade in pace, audire merearis.

DOCUMENTA.

I. PER pedes Domini designantur pau-
peres, qui sunt quasi infima pars sui
corporis mystici. Itaque peccator si velit ob-
tinere peccatorum suorum veniam, adiunge-
re se debet ad hos pedes, visitando illos, & co-
gnoscendo eorum necessitates, rigare debet la-
crymis, miserando eorum ærummas: tergere
capillis, suis bonis temporalibus subueniendos
& pedes osculari, signa beneuolentiæ & hu-
manitatis demonstrando, quando in suis ne-
cessitatibus ad eum recurrunt. Denique debet
vnguento vngere, confortando & consolando
illos in suis calamitatibus.

2. Tunc

2. Tunc exemplo penitentis Magdalene, proximi sumus pedibus Domini, quando per veram penitentiam conuersi insistimus eius. vestigijs, quibus ante eramus contrarij, cum non viam Christi, sed mundi tenevemus: tunc sacrum eius corpus inungimus, cum sancte viuendo odore virtutum nostrarum bonum exemplum damus fidelibus, & Ecclesie, quae est corpus Christi mysticum.

3. Ab hoc Magdalene factio omnis peccator sumere debet formam agendae penitentiae. Nam sicut illa peccando Deum offendit oculis, capillis, manibus, ore, & vanis corporis odoribus, conuersa vero oculis lachrymauit, capillis pedes Christi terfit, manibus mundauit, ore deosculata est, & odorifero unguento tinxit; Sic peccator, sicut Deum offendit culpa, ita conciliare eum debet contraria poena, exercendo se in ijs virtutibus, quae repugnant vitijs a se commissis: mediaeque omnia, quibus male vsus est ad irritandum DEVM, conuertere in totidem mediae virtuti consentanea ad Dei cultum & gloriam.

4. CHRISTVS non solum benignè suscepit hanc peccatricem, sed passus est etiam, ut faceret, quicquid vellet: ad dandum nobis exemplum, ne duri & asperi in peccantes simus, sed potius clementes & misericordes.

sericordes compatiendo eorum fragilitati; & hac ratione suauiter pertrahantur ad CHRISTVM, nec veniant in desperationem; Si enim nos ipsos considerauerimus, intelligemus facile & nos in similes aliquando calamitates incidisse, aut certe cadere aliquando posse.

5. CHRISTVS Pharisaeum, à quo erat inuitatus arguit de tribus defectibus. Primò, quod pedes suos ex itinere lassos non lauisset. Secundò, quia osculum amicitiae Symbolum non dedisset. Tertio, quod caput oleo non unxisset, vt significaret ad hospitalitatem requiri tres conditiones. Primò misericordiam, lotionem pedum significatam. Secundò caritatem, significatam osculo, quod est signum amoris. Tertio, iucundam tractationem, qua hospites sunt recipiendi, significatam oleo, quo caput inungitur.

6. Hoc Magdalene facto, vt quod tanta existens peccatrix misericordiam consecuta sit, & non solum peccata ei condonata sint, sed etiam ad tantam sanctitatis perfectionem ascenderit, vt equata sit Apostolis, DEVS indicare voluit, nullum peccatorem quantumuis maximum debere desperare, cum fieri possit, si sibi deesse nolit, vt multos alios Sanctos, non aequet solum, sed etiam superet. Contra pij & sancti non debent nimium sibi confide-

re, qui
& me
lorum.
7.
duit q
riset,
se hun
nos, q
puder
re, &
nus. p
ria p
calun
CI

re, quia si segnes sint, fieri potest, ut publicani
& meretrices eos praeueniant ad regnum cae-
lorum.

7. Magdalenam licet peccatricem non pu-
dit querere **CHRISTVM** in domo Pha-
risaei, & in praesentia omnium conuiuarum
se humiliare, & ad pedes eius lachrymari: sic
nos, quando lapsi sumus in aliquod peccatum,
pudere non debet, medicum spiritualem adi-
re, & nostra errata ei aperire, multo vero mi-
nus, propter hominum dicta, opera satisfacto-
ria pro peccatis, negligere: nam si homines nos
calumnientur, laudabimur cum Magdalena &

CHRISTO, & in omnium Angelorum
praesentia aliquando in caelo ab
eodem honorabi-
mur.

DE

